

mintha egy ódon szálló ablakából szemlélnénk az óvárost. S hogy a külsőség a domináló e kiállításon, azt elsősorban a vendégkönyv tükrözi leghívebben, ahol a bejegyzések kevésbé a képekkel, inkább az újszerű és meglepő körítéssel foglalkoznak. A művész ezzel játékos kulcsot is adott a nézőknek, akik eddig ismeretlen ajtókat is kinyithattak a festve meghódított világban.

BALOGH FERENC

IFJ. ÉBER SÁNDOR KIÁLLÍTÁSA
A BAJAI TÜRRI ISTVÁN MÚZEUMBAN

ÉDESANYÁM

A bajai Duna-part és tágabb környéke, az ártéri erdők világa hazánk jellegzetes tájai közé tartozik. Nem szokás idegenforgalmi látványosságként emlegetni, de aki hosszabb ideig benne él, s nem csupán a város életével érintkezik, előbb-utóbb fel kell fedezze, hogy ez a világ mindmáig őriz valamit a természet háborítatlan erejéből, békés nyugalmából, abból a múltból, amikor az ember és a természet kapcsolata egyszerűbbnek, zavartalanabbnak tűnt. Nem az Alföld, és még nem Pannónia; sík vidék, de a síkság közismert jellegzetességei nélkül, az erdők és vizek világa, egyik a másikat eleve feltételezi. A fák törzse az árvizek nyomát hordozza egész éven át, a fűzek légygökereket eresztenek, a talajt — különösen nyáron — vadul burjánzó vízparti növények lepik el. A varázslatot mindehhez a hatalmas folyó és kiágazásai teremtik meg a holtágakkal és morotvakkal meg a rajtuk és körülük hömpölygő csónddel, köddel és párával. Az ember itt idegen; zárt világ ez még mindig, legfeljebb rövid pihenőhely a csónakon odavetődök számára.

Ifj. Éber Sándor ezt a világot fogalmazza át képein több évtizede. Nemcsak művészetet csinál, úgy érzi, kötelességet is teljesít, amikor a pusztuló és pusztulásra ítélt világot a jelennek és jövőnek menti át, hiszen — mint írja — „szabályozzák a Dunát, nem nőnek új kristály-homokú zátonyok, ritkán pihen meg rajtuk a vízimadár, ... a mesehangulatú morotvákat feltölti az iszap, betelepíti az erdész; vízmosta partok ritkábban szakadoznak; faragott, büszke nyakú halászbárkák sorából már csak egyet ringat a Sugovica”. A művész a jelenhez tapad, de úgy, hogy a múltat is mögéje varázsolja: van is valami egymásba forgatása a múltnak és jelennek, még rekvizitumokra sincs szükség, hogy az időbeli átfedésnek tökéletes illúziója